

מסורת הש"ס

(א) (ב) (ג) (ד) (ה) (ו) (ז) (ח) (ט) (י) (יא) (יב) (יג) (יד) (טו) (טז) (יז) (יח) (יט) (כ) (כא) (כב) (כג) (כד) (כה) (כו) (כז) (כח) (כט) (ל)

גליון הש"ס

נבאר קונה לו בב"ב ט"ו
כ"ט ט"ז פ"א ח"ט ר"ה ט"ו
שם ובאר ק"ו לה ה"ח
ע"פ ד' א' ט"ז (ח' ט"ז):

הגהות הב"ח

(ה) ר"ח ר"ה ארבע וכו'
אלו צריך לומר דה"ה
מדות:

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא פה.

עין משפט
ג' מצוה

פ"א א"מ פ"ד מהל'
מכירה הלכה א' פ"ג
פ"ג פ"ג ט"ז פ"ג פ"ג
ר"פ ט"ז:
פ"ד ב' א' מ"י ט"ז פ"ג
ט"ז פ"ג ט"ז פ"ג
פ"ה ד' מ"י ט"ז פ"ג
ט"ז פ"ג ט"ז פ"ג
פ"ה ד' מ"י ט"ז פ"ג
ט"ז פ"ג ט"ז פ"ג
פ"ה ד' מ"י ט"ז פ"ג
ט"ז פ"ג ט"ז פ"ג

כל מקום שיש לו רשות להגיה. וא"ת והא דלאמר לעיל מדד והית'
ע"ג סימטא קנה ואוקומנא למוך קופטו משמע דוקא מדד אלל'
לא מדד לא קנה לו כליו ואומר ר"י דבעי למימר זיל קני וכוין דמדד
דלאמר ליה זיל קני דמי והשתא נוחא דלריבי הני מרי מיילי דר' יוחנן
ומיהו היא ללעיל דלאמר אפילו
נרשות הרבים ואוקומנא בסימטא
חיהא למאי אילטריאלא ר"ל דשמח
חלד מכלל חביתה אחרת:

ארבע שורות במוכר. פירש
רבינו שמואל דלון לפרש
ד' רשות דהא רשות מוכר נפקד
חלד היא דהכל והכל ש"ך למימר
קבלה ושכירות מקום הולאה והגנה
וקשה לפירושו דלס' כן ליעריניהו
וליענייהו נרשות מוכר ורשות נפקד
לא קנה עד שקבל עליו או יגביהנה
או יזילנה או ישכור מקומו ועוד
דלון נראה שמועיל קבלה נרשות
מוכר דלון אדם מקנה רשותו לאחרים
ע"י עמלו כדמנ' בפ' חלון (ע"ג)
דף ע"ט: (שם) דמוכח לן על ידי כנו
זכמו הגדולים אלל לא ע"י כנו
הקטנים מפני שדן כדו ומו"מ אין
לפרש דחשיב רשותו דלמאי דבעי
למימר השתא דמדה של לוקח מוכר
אפילו ברה"ר כל שכן נרשות מוכר
דקי דהא לבסוף דמסקין דברה"ר

כליו של אדם. של לוקח קונה לו את פסק דמים בכל מקום אפי'
נרשות מוכר וכגון דלאמר ליה נדהיא יקנה ליוך דלאמר לקמן
בשמעתין (פ"ג) אלל כסמחא מיעביא לן לקמן (א) ולא אפשיטא: **סוף ברה"ר**.
והוא הדין לחרש שאינה של שניהן כדמוכח לקמן בכרייתא דר' מדות:

כאן בסימטא. הא דר"ל ור' יוחנן:
כל מקום שיש לו רשות. כגון סימטא
ואחר השותפין ורשות מוכר וכגון
דלאמר ליה זיל קני כדלקמן דהיינו י"ט
לו רשות: אין לו רשות. כגון רה"ר
לא: ה"ג (ב) כסמחא מ"ט **ארבע מדות**
כמוכרין עד שלא נמלאת מדה למוכר
משנמלאת מדה ללוקח כד"א כמדה
שאינה של קונה אלל אם היתה מדה
של אחד מהן ראשון ראשון קנה כד"א
כרה"ר או כהול שאינה של שניהן
אלל כרשות הלוקח כיון שקיבל עליו
וכנה"ר או כנה שאינה מוכר לא קנה
עד שיגביה או עד שזילא מרשות
הכעלים נרשות זה המופקדין אללו
לא קנה עד שקיבל עליו או עד
שישכור את מקומו. ופירושו ארבע
מדות במוכרם ללו' ד' רשות קחשיב
רה"ר רשות מוכר רשות לוקח רשות
המופקדין אללו רשות מוכר
ורשות נפקד חלד הוא דהכל והכל
ש"ך למימר קבלה ושכירות מקום
והולאה והגנה דהא תנן כמיתמי

לא קנה אפי"ה מיעביא לן אי קנה נרשות מוכר כליו של לוקח אי לא
ואם כן מיעבי לן לפרושי דהא דקאמר נרשות מוכר לא קנה עד
שיגביהנה דכליו של מוכר איירי ובלאו הכי ז"ל כן לקמן כי אמר
דכליו של לוקח קנה נרשות מוכר א"כ לא חשיב אלל רשות אחד כיון
דכליו של לוקח קנה ככל מקום דהשתא אין מילוק בין רה"ר לרשות
מוכר אלל (א) דחשיב ד' מדות דכלים מדת סקור ומדת מוכר ומדת
לוקח ומדת נפקד: **הב"י** גרסינן ב**תרוכפתא** (רפ"ה) נרשות הלל
הנפקדים אללו לא קנה עד שקיבל עליו או עד שיגביהנה ויזילנה או
ישכור את מקומו אלל לפי ספרים דגרסי עד שיגביהנה או עד שזילאנה
קשה ליעריניהו וליענייהו רשות מוכר נדהיא נפקד והשתא משמע
דנפקלה כדי וכהו לו לקונה וא"ת כסוף דרבינו (דף ג' ט"ז): דלאמר
מנה לו כ"ך מנהי לפלוני כמעמד שלשמן קנה ומה כ"ך מעמד ג' הא
מוכח הסס דתן כחי דמי דתנן (שם י"א) וס' ד"ה (כל) האומר תן גט
זה לאשמי ושער שמרור זה לעבדי חחר כגט וזו חחר כעמרור משום
דתן כחי וא"כ כלא מעמד ג' יקנה לו דלאמר הכל ולמאי דפירש ר"ת
דמעמד שלשמן קנה אפילו כעל כחו של נפקד אפי' דלזיתרין
לך מעמד ג' ולמאי דמפרש נמי ר"ת דלא אמרינן תן כחי אלל היכא
דנעשה שטותן לו אומר לו תן אלל אם כבר היה צריך לא אמרינן תן
כחי אתי שפיר ועוד י"ל דאשמי נמי מעמד ג' דאפי' אין הפקדון כד'
הנפקד דקי דאי לאו מעמד ג' אינו יכול לזכות לו אלל כשהוא נרשותו:
כליו

גבי רשות מוכר שכירות מקום דקמי' ואם היה פיקח שוכר את
מקומו ואוקומנא (פ"ד) נרשות בעלים וכוין דדינן שיה ליה' ד' מדות ומה
אם נרשות מדות ד' חלוקין של דינן שחלוקין זה מזה. ואלו הן מדה
שאינה של שניהן כרה"ר ובחצר שאינה של שניהן דלמרינן בה עד
שלא נמלאת המדה למוכר משנמלאת המדה ללוקח הרי אחת מדה
של אחד מהן ראשון ראשון קנה הרי שחיס רשות לוקח מיד כשקיבל
מוכר קנה הרי ג' רשות מוכר ורשות נפקד דקמפרש בן דין הגנה
והולאה קבלה ושכירות הרי ד'. וכמך מלמתי לי מדברי רבינו וקני
מ"כ: עד שלא נמלאת המדה למוכר. שאם נשפך היין או השמן
או אם הוקר למוכר ויכול לחזור בו דמוקי לה לקמיה (פ"ג) כמדה שהשאלתי
עניהן הלך בן זמן שלא נמלאת המדה הרי היא נרשות מוכר:
משנמלאת הרי היא נרשות לוקח. לקמיה ויטול בה מקחו עד
שליניעו או יניחו כליו דלעת' להם ליה למדידה וליה
להציע את שלו וכל זמן שעוקב כמדידה למלכות המדה הרי היא
נרשות מוכר דמדד דהיינו מוכר ואין הלוקח יכול לקנות כחול כליו של
מוכר כל זמן שלא משך או שלא הגביה משנמלאת המדה ללוקח
כדפירשית שעכשיו נעשית כליו של לוקח דלעת' כן נשאלה לו. וס"ל
להאי תנא דכליו של לוקח קונה ברה"ר כדמפרש ואילו ודלא כרב
שמואל ומיהו בסימטא ובחצר של שניהן מוקי לה לקמיה (ע"ג) דהתם קני
כליו של לוקח: **כמדה שאינה של כו**. וכדפירש טעמא: אלל אם
היתה המדה של אחד מהם. או של לוקח או של מוכר: **ראשון ראשון**.

שמותין למוך המדה קנה בעל המדה שאם המדה של מוכר אפי'
דמים לא קנה עד שימתוך דכליו של מוכר ברה"ר אי נמי בסימטא לא קני לוקח דהא אפי' נרשות לוקח נמי אמרינן לקמן (פ"ג) דלא קנה לוקח
כל זמן שהפירות ככליו דמוכר עד שיפסק לקרקע ואם המדה של לוקח אפי' על גב דלא נמלאת נמי אמרינן ראשון ראשון קנה דמי למשך
אפי' שלל מדה דקמי' ומתי' דקנה דכליו של לוקח קונה לו: ברה"ר. וקיש' לח' פ"ג מו"מ מרה"ר: **ובחצר שאינה של שניהן**. וכגון שלא נתן
בעל חצר להם רשות למדוד שם דהיינו דומיא דרה"ר: אלל. אם היו מודדין נרשות מוכר לא קנה לוקח אפי' שהמדה שלו דכליו של לוקח
נרשות של מוכר לרשות של לוקח או לסימטא או שזרף ידו למטה מג' ברה"ר סמוך לאיסוקיפת הבית וקבילה דלאמרי' ככתובות (דף ר"א).
גבי היה מגרר ויזל ונקמן כשמעתין (דף פ"ג ט"ז) ומיהו לקמן (פ"ג ט"ז) מוקי לה כמדה דמוכר כי מוכר ומדה דלוקח כי לוקח דבי מוכר שכחי
מאני דמוכר ובי לוקח שכחי מאני דלוקח: **נרשות לוקח**. שהביא המוכר תבואתו למוכר בבית לוקח: כיון שקיבל עליו מוכר. שנתראה
וא"ל כל תבואה זו קמיה לך כבך וכן כל טאה וטאה: קנה לוקח. מיד אפי' שלל מדד דקי ליה רשותו ואפי' שהמדה של מוכר דהכלי
בעל אלל הרשות. ומיהו לקמיה (ע"ג) מוקי לה כמדה דלוקח ולא גרע ממשך ולא מדד דקמי' ומתי' דקנה: **המופקדין אללו**. שהפקיד שם מוכר
פירוטו ומסמחא הקנה לו נפקד למפקד את רשותו לזורך פירוטו למוכר ולמדוד המוכר כי מוכר ומדה דלוקח כי לוקח דבי מוכר שכחי
נפקד כמלות מפקד לייחד לו רשות ללוקח לקנות הפירות כאשר הוא שם או שיסכור. והוא הדין נמי גבי רשות מוכר ש"ך קבלה ושכירות
והכל נמי ש"ך הגנה והולאה אלל תנא אורחא דמילתא קמי' דפסק מוכר כשמוכר רוצה הוא לפנות את ביתו הלכך קמי'
התם הגנה והולאה דאינו הפך להשאל ולא להשכיר רשותו וגבי נפקד ש"ך קבלה ושכירות דבי היכי שהיה נפקד של זה
הראשון הכי נמי שישכור פקדונו של שני ורבותא תנא קבלה ושכירות וכל שכן הגנה והולאה. ולתנא דמוקי לקמן כמתי
דבורי כי מוכר ומאני דלוקח כי לוקח איכא לאוקומי נמי כמאני דמופקד כי מוכר והלכך לא קמי' לוקח ככליו דנפקד:

מאני

רבינו גרשום

לא פליגי כאן ברה"ר.
כולוהו מרי דאם מרד לו
בכליו של לוקח ברה"ר
דלא קנה לו כליו. וכלוהו
מרי דאם מרד לו בכליו
בסימטא דקנה. והא דקאמר
רב ושמואל חוץ מרה"ר
פמש קאמרו חוץ בסימטא
קנה הוא דקאמר ר' יוחנן
וריש לקיש ברה"ר לא
הרי' פמש קאמרו אלל
בסימטא ואמאי קרו ליה
רה"ר? לפי שאינה הרי'
דאינה מוקפת מחיצה. ה"ג
פסחורא דבסימטא פיירו
דאמר ר' אבהו וכו'. והא
דקאמר ליה ר' יודא רבי
אפי' שמא לא שפע רבי
וכו'. משום דל' ל' וירא
כר' אבהו (א) אמר ר'
יוחנן וי' אפי' אפ' אפי'
בלא כליו ס"ל ל' יוחנן
דבסימטא קנה: עד שלא
נמלאת מדה כולה למוכר.
דמוכר יבול לחזור בו:
ונמלאתה מדה ללוקח.
הרי הוא כרשות לוקח ואם
רצה קנה: כד"א דע' שלא
נמלאת למוכר שמוך לו
כמיה שאינה של שניהן.
אלא ששאלה אבל אם
היתה מדה של אחד מהן של
לוקח ראשון ראשון מוכר
לוקח קנה הלוקח. כד"א
דקנה ראשון ראשון ברה"ר
ובחצר כו' מפרש לקמן
בסימטא. וזו מרה אחת.
והרי ב' אם ברשות מוכר
מדה לו במדת לוקח לא קנה
עד שיגביה והנחה קונה
בכל מקום או עד שיזינא
מרשותו כגון שהכיר את
מקומו: ואם ברשות לוקח
הן. שהיו מופקדין כדיו כיון
שקיבל עליו מוכר ללשמן
לו אפי' שלא מרד לו
עדין קנה לו לוקח רשותו
וזו מדה ג'. מרה ד' אם
היו הפירות ברשות הלה
המופקדין אצלו. כלומר
שהיו מופקדין ביד אחד
ולא ביד לוקח ולא קנה
הלוקח עד שקיבל עליו זה
המופקד שישאלו לו ללוקח
מקום שהפירות מונחין שם
או עד שיסכור את מקומו
של מוסקד הפירות שם:

(א) ר"ל דל' כר' אבהו דאפי'
בסימטא עיניו עליו דוקא.
(ב) נראה דל' כרה"ר ומלך
שאינה של שניהן ונקמן
מפרש דרה"ר דקאמר היינו
בסימטא.

